

де различно творческо амплоа и търсения като аналогични. Разбира се, най-малко имаме право да подозираме в съвпадението едно убягнало до момента Яворово епигонство. Проблемът е далеч по-сложен: навярно запознат с цикъла „Regina mortua“, Яворов насища поднесената от Т. Траянов визия с драматизъм и персоналност. Именно в този смисъл той е смятан от Хиперионовото братство за ограничен и субективен, за *не-модерен* поет. От друга страна, „Ще дойдеш ти“ е творбата, изцяло цитирана в „Българска литература“ на Ив. Радославов, където нейният патос получава висока оценка⁶⁰. Интригата, укрита във възникването на Яворовите журнални и антологични конструкти, не спира дотук: в „Безсъници“, както и в едноименния цикъл от 1910 г., буквално е пренесен антистетичният модел *светлина – мрак*, но вече разроен като най-орднерна поетова практика – „Дневник“, „Среднощни видения“, „Затмение и възход“ убеждават в това. Тук непременно трябва да изтъкнем и едно хронологично несъответствие: за първи път „Песен на песента ми“ е публикувана в 1906 г., а „Ще дойдеш ти“ в края на 1905. Следователно, обърнатият прочит на „Безсъници“ ни най-малко не е необичаен, нито неправомерен, а съвсем законно ретроспективен.

* * *

Оформени от творби, създадени през 1906, 1907, 1908, 1909 г., „Прозрения“ също разкриват мнимата си еднолинейност и хронология. Заложената тук провокация далеч не се изчерпва с обрамчването на по-ранен от по-късно създаден текст („Песента на човека“ излиза за първи път в 1907 г., а е избрана като синтез на творби от 1908 и 1909 г.). В „Прозрения“ *прозрението* като дълбинен, типично Яворов жанр е максимално осъществено – основният за антологията композиционен принцип получава особена съгъстеност, предизвикваща все по-честото авторефлектиране на поетическото слово. Един